

П'ЯТИРІЧКУ — ДОСТРОКОВО! ГАРАНТІЯ УСПІХУ

З високими виробничими показниками завершив план останнього року восьмої п'ятирічки колектив металістів Кіровоградського учбово-виробничого підприємства. І не тільки успішно його завершив, але й забезпечив підприємство необхідним перехідним запасом сировини і матеріалів на перший квартал 1971 року. Колектив взяв підвищені соціалістичні зобов'язання на честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України.

З перших днів січня колектив підприємства працює в ритмі — щоденно перезиконуються завдання по випуску продукції, це гарантія успіху і це ще раз підтверджує те, що слово тут із ділом не розходиться. Взяті зобов'язання на честь партійних з'їздів будуть виконані. Зокрема, по реалізації продукції — до 27 березня.

На всіх ділянках і в цехах ведеться боротьба за ощадливість — колектив дав слово: 30 березня, в день відкриття XXIV з'їзду КПРС, працювати на зекономленій сировині. Не залишаються поза увагою колективу і питання підвищення продуктивності праці, широкі впровадження наукової організації праці, за рахунок якої колектив зобов'язався одержати не менше 1500 карбованців економії. В цьому році кіровоградці намітили видати на 300 тисяч карбованців продукції понад план, у тому числі товарів народного споживання — на 6000 карбованців.

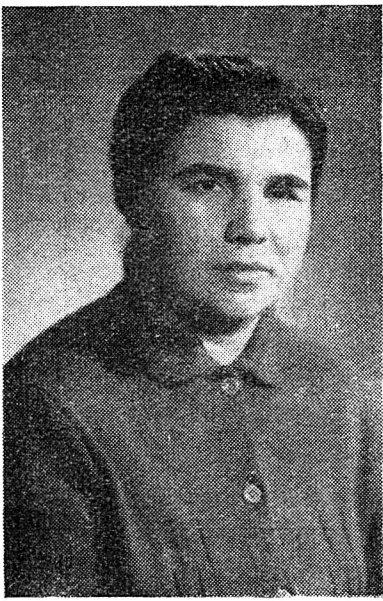
Завдання великі? Так. Як же вони виконуються?

За січень колектив підприємства по випуску продукції вийшов на один день вперед. Вже дано понад план 2150 штук металевих корзин для скляного посуду. Директор підприємства Григорій Пилипович Цуканов додав до цього ще одну, але дуже важливу деталь: на підприємстві в ці дні нема жодного робітника, який би не виконував норм виробітку. Це теж один із безперечних доказів того, що завдання буде виконано успішно.

У ці передз'їздовські дні особливу сумлінно працюють автоматник І. Шепелєв, який щоденно виконує виробничі завдання на 155—160 процентів, слюсар І. Якименко — 138, штампувальник М. Юрасов — 150, слюсар-складальник Н. Дяченко понад 130, гальванник М. Лунжак — 170 процентів та багато інших передовиків виробництва.

Кожний робітник і робітниця, інженер і службовець підприємства пам'ятають про взяті зобов'язання і своїми практичними ділами їх підтверджують. У ленінському ювілейному році вони прийняли естафету і гордо її несуть, пам'ятаючи слова Володимира Ілліча Леніна — йти обов'язково далі, добиватись обов'язково більшого!

Трудова вахта кіровоградських металістів продовжується. Змагання з кожним днем набирає все більших і вищих темпів. Це говорить про те, що взяті підвищені соціалістичні зобов'язання на честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України будуть успішно виконані.

На фото: зверху вниз Н. Алейнікова, І. Шепелєв та І. Якименко — передовики Кіровоградського УВП. Виробничі завдання виконують на 130—160 процентів.

П'ЯТИДЕНКУ — ЗА 4 ДНІ

Восени 1965 року після закінчення Чернівецької школи-інтернату Параска Косован була направлена працювати на Садгирське УВП. Тут вона здобула професію плетільниці, а в січні 1966 року вже взяла участь у випуску першої партії галантерейних виробів на підприємстві.

Полюбила Параска Дмитрівна професію плетільниці, і вона прагнула опанувати нею. Акуратно відвідувала курси підвищення кваліфікації, їздила для обміну досвідом роботи на Чернівецьку галантерейну фабрику, продовжувала навчання у вечірній школі робітничої молоді. Дуже багато вчилася П. Косован самостійно. Все це дало їй можливість стати незабаром передовиком виробництва.

У 1966 році П. Косован стала кращою плетільницею УВП, а не-

забаром — здобула високе звання ударниці комуністичної праці.

Параска Косован випускає продукцію тільки високої якості. Норми виробітку вона щомісячно виконує на 120 і більше процентів. У відмінному стані утримує П. Косован обладнання, що закріплене за нею. За п'ять років роботи на підприємстві вона навчилася професії плетільниці шляхом індивідуальної підготовки дев'ять чоловік. Тепер вони з вдячністю згадують свою вчительку.

Готуючи гідну зустріч XXI з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України, П. Косован взяла підвищені зобов'язання — п'ятиденне завдання виконувати за чотири дні. Слово її не розходиться з ділом.

П. ГОРБУНОВ,
Директор
Садгирського УВП.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

НАШЕ ЖИТТЯ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

№ 5 (187)

Субота, 30 січня 1971 року

Ціна 2 коп.

Справі реабілітації слуху — широку дорогу

У 1967 році у Варшаві відбувся V конгрес Всесвітньої федерації глухих. На ньому були прийняті рекомендації по покращанню і удосконаленню допомоги людям з порушенням слуху в національних товариствах глухих.

Зокрема, рекомендувалось розширювати роботи по діагностиці реабілітації порушень слуху у глухих людей і, особливо, у дітей дошкільного, шкільного віку та підлітків. При цьому рекомендувалось широко використовувати електроакустичну апаратуру (прилади для діагностики, звукові посилювачі).

Бюро Всесвітньої федерації глухих винесло також рішення посилити вивчення причин глухоти, як відомого так і невідомого походження.

У відповідності з указаними рекомендаціями, Центральне правління Українського товариства глухих у 1968 році створило при Київських інститутах отоларингології та педагогіки спеціальні лабораторії для рішення назрілих питань діагностики та реабілітації порушень слуху у глухих та туговухих людей.

У цій статті підводяться деякі підсумки роботи сурдоакустичної лабораторії ЦП УТОГ при Київському науково-дослідному інституті отоларингології і її плани на майбутнє.

За роки, що пройшли (з червня 1968 р.) виїзними бригадами лабораторії було перевірено стан слухової функції і розвитку мови одночасно з оглядом вуха, носа (горла) більше ніж у 5 тисяч членів УТОГ. Багато із них зможуть зільно спілкуватись із чуючими, маючи слухові апарати (850 чоловік), деяким рекомендовані слуховідновлюючі операції. Із значною кількістю осіб необхідно організувати проведення занять по розвитку мови, яка не відповідає стану їхнього слуху.

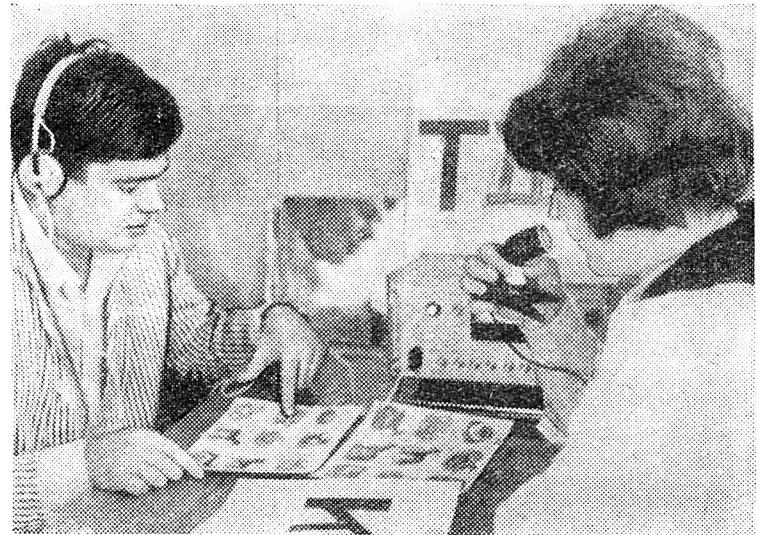
УТОГ, (які раніше пройшли обслідування), безпосередньо на місцях їх проживання. Поряд із слуховими апаратами буде призначатись і високоякісний прилад, створений Проектно-конструкторським бюро УТОГ разом з інститутом отоларингології.

Велику увагу приділяє Центральне правління УТОГ глухим і туговухим дітям. Відомо, що виявлення порушень слуху у дітей у ранньому віці і своєчасно вжиті заходи по розвитку мови у них можуть привести до того, що дефект слуху не буде значною перешкодою для нормального спілкування із чуючими.

цьому звукопосилуючої апаратури і таке інше.

Для проведення подібних індивідуальних занять створений перший зразок звукового посилювача ТОН-3, який може бути використаний також для прослуховування туговухими телевізійних та радіо передач. Через декілька місяців пройде випробування ще один портативний звуковий підсилювач, який при його серійному виробництві зможе придбати будь-яка сім'я, в якій є люди з порушенням слуху.

Проте, при використанні звукопосилуючої апаратури в побуті поряд із застосуванням слухових

За минулі роки Проектно-конструкторським бюро УТОГ і сурдоакустичною лабораторією були розроблені і сконструйовані установи для дослідження слуху у дітей від 6 місяців до 3-х років і від 3 до 7 років. За допомогою

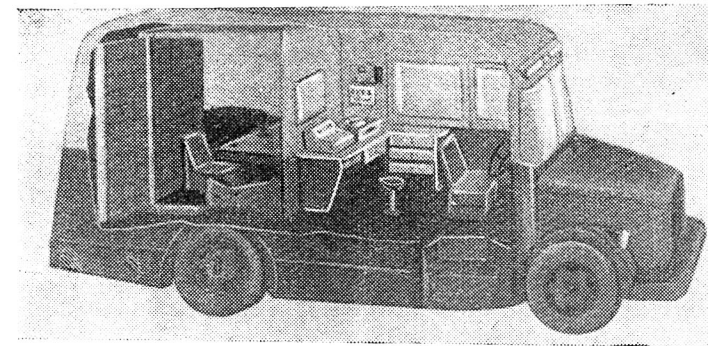
апаратів потрібне попереднє тренування слуху (реєдукація), заняття по реєдукації вже розпочалися в лабораторії інституту.

Зроблено немало, але ще більше треба зробити в майбутньому. Співробітники лабораторії повинні розширити і поглибити роботу по наданню допомоги членам УТОГ — збільшити кількість людей, яким показані оперативні втручання на органах вуха, носа і горла, більш інтенсивно розвивати слухопротезування, глибоко вивчати причини глухоти і туговухості з метою їх профілактики. Необхідно всіляко сприяти Центральному правлінню УТОГ в справі налагоджування серійного випуску приладів для діагностики порушень слуху і його реабілітації.

Співробітники лабораторії повинні повсякденно покращувати якість консультативної допомоги батькам, у яких є глухі і туговухі діти, використовуючи при цьому передовий досвід науки.

В. ЛІФАНОВ.

Старший науковий співробітник Київського НДІ отоларингології, кандидат медичних наук.

За ці роки в інституті членам УТОГ було зроблено 15 операцій, які покращили слух із хорошими функціональними результатами. Для цього було використано спеціальні пересувні слуховимірювальні лабораторії, яка створена на Київському дослідному підприємстві.

Поряд з обслідуванням членів УТОГ з березня 1971 року починається робота по виявленню людей (дорослих і дітей), які страждають глухотою і важкою туговухістю. Для цього буде використана спеціальна пересувна слуховимірювальна лабораторія, яка створена на Київському дослідному підприємстві.

В цьому році, з 25 січня, одна із бригад лабораторії почне планомірне слухопротезування членів

цих приладів в інституті отоларингології був досліджений слух у сотен дітей раннього віку. Закінчується виготовлення приладу (МАР-18) для виявлення порушень слуху при масовому обстеженні великих контингентів дітей і дорослих.

Якщо у дитини виявляється важке порушення слухової функції і зв'язане з цим розладнання мови, то дитина направляється у спеціальний кабінет реабілітації слухової функції, де досвідчені сурдопедагоги консультують батьків з питань виховання і розвитку мови у дітей. Вони одержують вичерпні відомості з методики проведення занять, про використання при

На фото: (вгорі) сурдопедагог Т. Г. Макарова проводить заняття по реєдукації слуху у хворого.

(зліва): схематичний розріз автомобіля, на базі якого обладнана пересувна слуховимірювальна лабораторія, яка дає змогу обстежувати слух у членів УТОГ безпосередньо на місці проживання.

АНТИРЕЛІГІЙНІ ТВОРИ ЛЕСІ УКРАЇНКИ

В історію світової культури Леся Українка увійшла як видатна письменниця, що всі свої сили віддавала пролетарському рухові, сіяла розумне, добре, вічне. І як чесний сіяч, що, дбаючи про майбутній урожай, старанно відділяє полу від чистого зерна, не могла залишитися байдужою до релігії і її апологетів. Не могла, бо добре розуміла, що релігія є половиною людського розуму, що, прикриваючись «святенним писанням», вона заважає трудовому людві у його боротьбі за справжнє щастя, отруює свідомість народу.

Антирелігійні поезії Лесі Українки несли в собі велику революційну наснагу, розхилювали підвалини експлуататорського режиму, у тому числі й капіталістичних порядків. Характерний в цьому відношенні вірш «Пророчий сон патріота». Гострий сатиричний заряд твору спрямовано проти Ватикану й католицької релігії, але сприймається як влучний постріл на адресу реакційної ідеології загалом, на адресу «святих отців», у яку б вони тогу не вбиралися. Надрукована в журналі «Народ», а потім видана окремим відбитком, ця поезія викривала клерикалів, націоналістів, угодовців, всіляких цісарських прислужників і лакуз царя, приковували їх до ганебного стовпа історії.

З великою художньою силою розвінчує письменниця релігійну ідеологію в драмах «Одержима», «В катакомбах», «Руфін і Прісцилла», «У пущі», «Адвокат Мартіан», у вірші «Я би я знав, що їм нема рятунку» та в інших. Досконало вивчивши історію релігій світу, зокрема опрацювавши величезну спеціальну літературу з історії раннього християнства, Леся Українка приходила до переконання — і послідовно проводить це в своїх творах, — що, починаючи від свого зародження, християнство, як і будь-яка релігія, було ідеологією експлуататорського класу.

Устами Неофіта — раба («В катакомбах») та Нартала («Руфін і Прісцилла») Леся Українка засуджує отруйну християнську ідеологію, розкриває її класовий характер. Неофіт — раб, збавнувши брехню і оману про «царство божє», покидає лоно церкви, йде у табір повсталіх рабів, щоб до загибелі битися з гнобителями.

Проклинаючи всіх і всяких тиранів, у тому числі християнських верховодів, вмирає на арені цирку Нартал, стверджуючи тим самим нескореність і силу духу борця проти тиранії, зла і неправди. Цими ж рисами наділено і мужнього Єретика з поезії «Було се за часів святої Германдади». Терплячи нелюдські муки в тюремних мурах інквізиції, він не зломився волею і не схилив голови перед «святими катами».

Подаючи страхотливі картини інквізиторського середньовіччя, Леся Українка має на увазі тюремні грати царської Росії, за якими страждали і гинули революціонери. Їм, бійцям за щастя народу, віддає вона своє найперше слово, свої симпатії і своє серце.

Якщо говорити про твори Лесі Українки, спрямовані проти релігії, то не можна не згадати її публіцистичних виступів цього плану. Так, у статтях «Релігійний дур на Україні», «Беседа» часопису баптистів (штундистів) та інших письменниця йде, так би мовити, по живих слідах життя, викриває релігійні забобони і фанатизм у всіх проявах і відтінках. Вона закликає передову громадськість рішуче виступати проти релігійного мракобісся, захищати трудящих, задавлених злиднями, визискуваних і гнорених царизмом, від згубного впливу церкви і релігії взагалі.

Як Тарас Шевченко і Іван Франко, Павло Грабовський і Михайло Коцюбинський, як усі передові українські й російські письменники, Леся Українка вважала, що викриття релігійної ідеології є одним з важливих завдань у боротьбі за нове життя і свободу, за гармонійний розвиток людської особи.

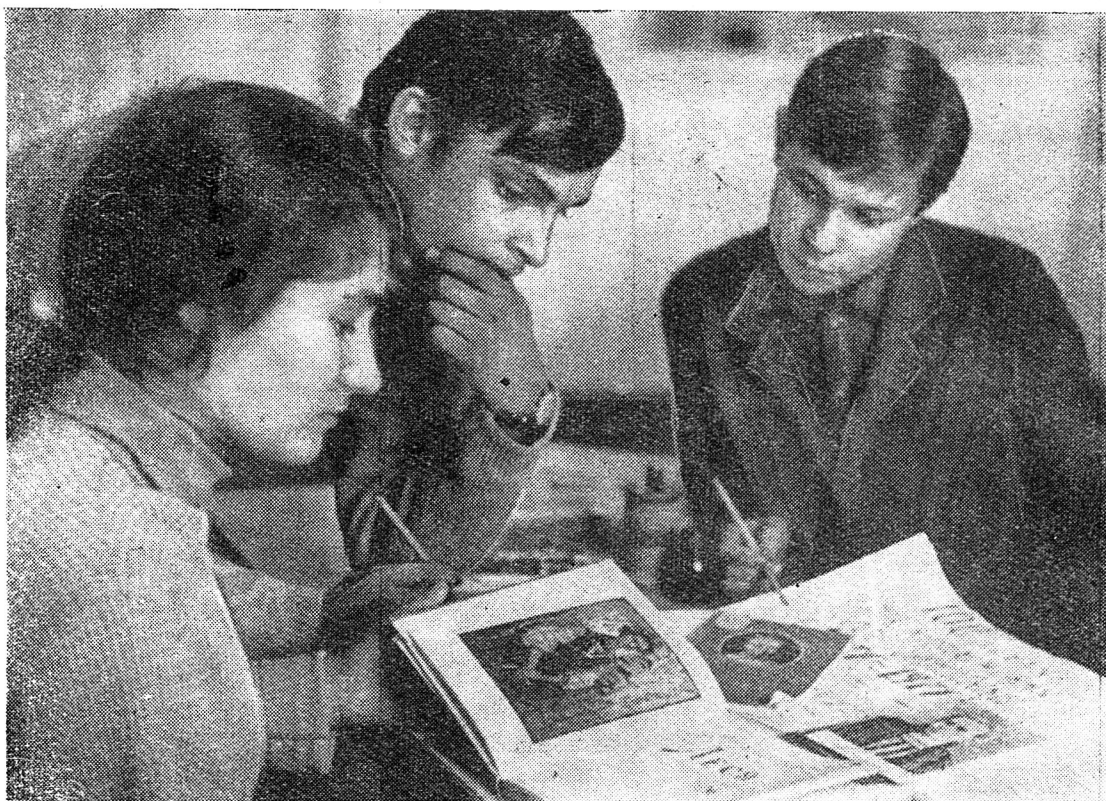
Твори Лесі Українки, в яких розвінчується релігійна ідеологія, не втратили свого значення і сьогодні, бо ж у свідомості деякої частини наших людей ще збереглися залишки передсудів і забобонів. Відвернути цих людей від релігії, зробити їх активними членами суспільства і допомагати творити видатної української письменниці, 100-річчя з дня народження якої готується відзначити прогресивна громадськість світу.

А. КАСПРУК,
кандидат філологічних наук.

До ювілею Лесі Українки школи-інтернати готують книжкові виставки, проводять екскурсії до музеїв. Великій українській поетесі присвячуються спеціальні випуски стіннівок.

На фото: члени редколегії стіннівки «Юний лєнінець» Херсонської школи-інтернату Валя ПЕТРОВА, Серьожа ЄФРЕМОВ і Слава ПЛАХОТНЮК готують до лєсного ювілею спеціальний номер.

Фото І. ЩЕРБАНЮКА.

СЕМІНАР-НАРАДА В МОСКВІ

З 6 по 9 січня 1971 року у місті Москві відбулася конференція для батьків з питання навчання та виховання глухих дітей в сім'ї, організована редакцією журналу «Життя глухих» та Науково-дослідним інститутом дефектології. На конференції були присутні батьки з різних міст і республік нашої країни, наукові співробітники інститутів Москви і Києва, представники Міністерства освіти СРСР.

Цікавими були доповіді провідних вчених-дефектологів Р. М. Боскіс, О. А. Венгер, Г. Л. Вигорської, С. О. Зинкова, Б. Д. Кореунської, Е. І. Леонгарда, Н. Г. Морозової, Ф. Ф. Рау. В них висвітлювалися проблеми навчання і виховання глухих дітей та методика роботи по усуненню недоліків в її загальному та мовному розвитку. В доповідях науковців знайшли відображення два головні напрямки роботи по формуванню мови. Один із цих напрямків на початковому етапі навчання бере в основу переважно усну мову, другий — передбачає використання тактильної форми мови. Говорячи про навчання і виховання глухих дітей, професор Рау Ф. Ф. відзначив, що в умовах сім'ї традиційно усталеними є усна та писемна форми мови. Та в останній час постає питання про те, чи єдиний це шлях при формуванні мови глухих дітей в сім'ї. Ця проблема ще не розв'язана, бо недостатньо експериментального матеріалу, що свідчить би про те, яке місце повинна займати тактильна форма при роботі над мовою дитини в сім'ї.

хоч досвід роботи в дитячих садках показав, що, крім усної та писемної форми мови успішно застосовується й дактильна.

Велике враження на учасників конференції справило демонстрування наслідків роботи по розвитку мови та слухового сприймання дітей, що проводять батьки та співробітники інституту дефектології в експериментальних дошкільних і шкільних групах.

Загальне захоплення та великий інтерес викликали повідомлення Назарова В. В. і Сальковської Л. Е. з Одеси, Ярової з Ворошиловградщини. Вони поділилися з присутніми цінним досвідом, показали методи і прийоми, які використовують в процесі роботи з своїми дітьми, продемонстрували переконливі результати своєї копійної роботи по формуванню та розвитку мови дітей. За порівняно незначний строк навчання діти оволоділи великим запасом слів, мають відносно чисту, виразну мову. А Оля Назарова в свої 4 роки 11 місяців упевнено виконувала арифметичні дії з тризначними числами. Батьки привчають дітей користуватися при спілкуванні усною мовою, широко використовують писемну мову, а Назаров бере на озброєння й дактильну форму мови.

Підтвердженням можливості високого розвитку глухих дітей в сім'ї можуть служити численні приклади, коли глухі діти навчаються в масовій школі нарівні з чуючими, успішно оволодіваючи навчальними предметами. Представлений учасникам конференції Ілдар Ібрагімов з міста Обнинська Калузької області, закінчивши з похвалою грамату чотирьох класів, продовжує навчатися у п'ятому, з успіхом вивчає англійську мову.

Досягнення Назарова, Сальковської, Ярової, Ібрагімових й інших глибоко переконують, що ранній строк початку навчання, система-

тичність занять, самовідданість батьків можуть заставити глухоту відступити. Ці успіхи свідчать, що глухі діти можуть не тільки не відставати від своїх чуючих ровесників, але подекуди й переганяти їх в своєму загальному розвитку.

Наполеглива сумісна робота батьків та школи дає можливість досягти високих результатів у загальному розвитку не тільки глухих дітей, а й тих, у кого глухота поєднується з відсутністю зору. Не можна не згадати хвилюючої зустрічі учасників конференції з сліпоглухими учнями Загорської школи Сироткіним С., Суворовим О., Лернером Ю., Кисельовою О. В бесідах з ними вразила не тільки розвинена, чиста, грамотна й образна мова, а й висока еруди-

ція, глибоке розуміння життя. Рівень розвитку цих учнів настільки високий, що це дає їм можливість успішно оволодівати такою складною наукою як філософія. Зараз ці учні готуються до вступу у вищі учбові заклади.

Про значення раннього виховання і навчання глухих дітей в сім'ї переконливо довели у своїх виступах дорослі глухі, які втратили слух в дитячому віці. Це кандидат технічних наук, член Спілки письменників СРСР Дмитрієв, кандидат педагогічних наук Цукерман та інші.

Проблема раннього сімейного виховання глухих дітей не нова, але в даний час вона набуває особливого значення й змісту в плані реабілітації дітей, позбавлених слуху. У нас на Україні цією проблемою почала займатися створена за ініціативою ЦП УТОГ сурдолабораторія при відділі дефектології Науково-дослідного інституту педагогіки УРСР. Співробітники лабораторії вивчають досвід батьків по навчанню і вихованню глухих дітей з метою узагальнення цього досвіду й розробки наукових рекомендацій по його удосконаленню з тим, щоб надати батькам конкретної методичної допомоги.

Л. С. СТУПНІКОВА,
Г. М. ЧЕФРАНОВА,
Р. І. ЯКУБОВСЬКА,
співробітники Київського науково-дослідного інституту педагогіки.

ШЛЯХОМ ЗРОСТАННЯ

ки, що відповідає вимогам і специфіці підприємств.

Відрадних успіхів домоглися у своїй роботі інженери лабораторії сурдотехніки. Їх прилад-посилувач «Аудиометрія умовного рефлексу» здобув високу оцінку у науковців Інституту отоларингології.

За технічною документацією ПКБ завершено монтаж звукопелерувальної лабораторії для дослідження залишків слуху у членів УТОГ. Розроблені дві установки для дослідження слуху у дітей трьох років, та від трьох до семи років, а також індивідуальний стереофонічний посилювач У-2.

Для механізації й автоматизації виробничих процесів конструктори підготували напівавтомат для намотування вторинної обмотки трансформатора «Світлячок», що його випускає Харківське УВП-1. Продуктивність цього напівавтомату за зміну досягає 800—1000 штук. А для Артемівського УВП

завершено розробку паралельно-настильного агрегату.

Торік співробітники бюро по нових затверджених ГОСТах, що вступили в силу з січня 1970 року, розробили і передали Держплану УРСР республіканські стандарти на чотири види продукції. Серед них — фільмоскоп «Дитячий», дошка унітаза для УВП нашого Товариства, та на щітки зуботехнічні і ковпачки алюмінієві для підприємств УТОСа.

Велику роботу провів колектив бюро для вивчення травмонебезпечної оснастки на підприємствах Товариства. На сьогодні вже на семи учбово-виробничих підприємствах УТОГ впроваджено травмозапобіжну оснастку за кресленнями бюро, що становить близько 30 одиниць.

Швейно-трикотажний відділ — один з найбільших у проектно-конструкторському бюро. За минулий рік колективом інженерів розроблено і переглянуто двісті норм

Ювілейний 1970 рік став для колективу Херсонського УВП роком дальшого зростання виробництва. П'ятирічний план підприємство завершило 19 червня, а річний — 22 грудня. Готової продукції реалізовано на 10,5 процента більше, ніж було передбачено завданням.

На протязі року підприємство працювало ритмічно, поставки готової продукції ми виконували своєчасно і в повному асортименті. На УВП зміцніла трудова дисципліна, а продуктивність праці зросла на 106,7 процента проти плану. Перехід на бездефектне виготовлення продукції сприяв поліпшенню якості швейних виробів. Знижено затрати на один карбованець товарної продукції на 3,2 копійки. Виконано план по прибутках на 110,8 процента, а також по всіх техніко-економічних показниках роботи підприємства.

У новому 1971 році перед нашим колективом стоять важливі завдання. Трудівники УВП наполегливо взялися за їх перетворення в

ВІДРАДНІ ПІДСУМКИ

життя. Вони прийняли нові соціалістичні зобов'язання по достроковому виконанню виробничого плану нинішнього року. На честь XXIV з'їзду КПРС і XXIV з'їзду КП України робітники дали слово завершити план першого кварталу до 29 березня і реалізувати продукції, випущеної понад встановлене завдання на 5 тисяч карбованців. Продуктивність праці підвищити на 3 проценти проти відповідного періоду минулого року.

Крім цього, в зобов'язаннях колективу підприємства на нинішній рік записано: річний план виконати до 27 грудня і реалізувати продукції, випущеної понад завдання, на 40 тисяч карбованців, а також знизити затрати на один карбованець товарної продукції на 2 копійки і дати надпланово прибутку 10 тисяч карбованців.

Протягом року трудівники дали слово впровадити чотири раціона-

лізаторських пропозицій з умовним економічним ефектом 2 тисячі карбованців, а також зекономити велику кількість тканини та електроенергії.

Для підвищення продуктивності праці, поліпшення якості виробленої продукції і здешевлення її собівартості ми постійно будемо впроваджувати нову техніку та передову технологію, пристосування малої механізації, а також заходи по науковій організації праці.

Добитися зразкової культури і чистоти на виробництві, постійно підвищувати технічний рівень робітників та інженерно-технічних працівників — такі завдання поставив перед собою колектив УВП.

Зараз ми широко розгорнули змагання по достроковому завершенню завдань першого кварталу

Н. ТИТОВА,
директор Херсонського УВП.

ВІДСТАЮЧИХ НЕМА

Бригада, якою я керую, дружна, згуртована. Півтора десятка чоловік — ударники комуністичної праці, а решта виборює це високе звання. Коли хтось відсутній, або відстав з виконанням плану, товариші, друзі по роботі завжди придуть йому на допомогу. В цьому запорука успіху нашого виробничого колективу; тут всі як один щоденно виконують та перевищують норми виробітку. Натхнення в праці завдячено тим, що кожен член бригади розуміє всю важливість поставлених завдань.

Найкращі виробничники нашого підприємства Ярина Горюшко, Олександра Кручиненко, Ірина Б'ялик та інші виробничі завдання виконують на 120—130 процентів.

Свій вільний час робітники нашого колективу проводять по-різному: молоді вчаться в школах робітничої молоді, займаються спортом, інші — беруть активну участь в художній самодіяльності.

Л. КОНСТАНТИНОВА.
Керівник бригади № 2.

ВПРОВАДЖУЄМО МЕХАНІЗАЦІЮ

Довгий час на нашому УВП так званім вузьким виробничим місцем у розкрійному цеху було штампування ярликів, яке здійснювалось на верстаті вручну. На підготовку і штампування однієї тисячі штук доводилося затратити 8 годин робочого часу.

Та ось раціоналізатори підприємства знайшли вихід з становища, до того ж дуже простий. Зі списаної машини 27 класу вони виготовили штампувальний верстат.

Для переобладнання машини на штампувальний верстат вони використали корпус зі всіма внутрішніми частинами, змінили кількість обертів головного валу. Для цього черв'ячну пару поміняли місцями і на голкоутримувач насадили пластину з наклеєною твердою гумою. Тепер на верстаті можна використати будь-яку матрицю без зміни. Змацування фарбою проводиться валиком з фетровим покриттям, який поступово рухається від вертикального валика через шатун стандартного виробництва. Продуктивність праці зросла в

кілька разів. Тепер на виготовлення тисячі ярликів витрачається всього лише дві години.

Робота стала не тільки продуктивною, але й цікавою, говорить Катерина Калінчук. За три-чотири дні вона оволоділа верстатом, робоче місце стало чистим, а вільний час вона використовує на інших роботах, настилаючи тканини та померуючи крій.

Велику користь принесло нам також і впровадження промірально-розбракувального стола нової конструкції з лічильником, та пристосування для навішування товарних ярликів на оптову продукцію, комбінезони. До речі, планом наукової організації праці лише на минулий рік, було передбачено впровадження цілого ряду заходів. Це завдання силами колективу значно перевищено — економічна ефективність від заходів впровадження становить більш як півтори тисячі карбованців.

М. РЕЗНИЧЕК,
майстер розкрійного цеху.

витрат матеріалів, в тому числі 140 швейно-трикотажних, п'ять схем розподілу праці та інше.

Підійшли до створення і впровадження у виробництво нових виробів. До республіканського оптового ярмарку промислових товарів, що відбувся у 1970 році, вони підготували 27 моделей одягу, з яких 23 вже впроваджені у виробництво на підприємствах Товариства.

Поруч з цим інженери швейно-трикотажного відділу подали велику допомогу підприємствам. Так на Чернівецькому УВП вони впровадили беззалишковий метод розкрою тканин по затверджених моделях. А для Сумського та Одеського УВП-2, що випускали раніше трикотажну продукцію, розробили проекти реконструкції у зв'язку з переведенням їх на пошиття швейних виробів.

Конструктори бюро допомогли запровадити на Конотопському та Івано-Франківському УВП промірально-розбракувальні верстати.

В минулому році співробітники Проектно-конструкторського бюро за прикладом об'єднання лєнін-

градських підприємств розробили перспективний план технічного і соціального розвитку УВП та системи в цілому на 1971—1975 роки.

На честь 100-річчя з дня народження В. І. Леніна працівники кінофотолабораторії зняли повнометражний фільм «Репорт Італію», що розповідає про життя Українського товариства глухих.

Вагомий вклад у досягнення нашого колективу внесли своєю самовідданою працею завідувача сектором Н. Варшавська, ст. інженери Г. Захарова, Г. Соломонова, інженери Е. Золотарьова, Р. Покришевський та інші. Багатьом співробітникам у ювілейному році присвоєно високі звання ударників комуністичної праці. Серед них — Р. Народецькому, В. Ібрагімовій, Ж. Коваленко, Є. Задніпровській, та багатьом іншим.

Понад 20 чоловік борються за це високе звання, а працівники швейно-трикотажного відділу вирішили змагатися за присвоєння звання «Колективу комуністичної праці».

Співробітники Проектно-конструкторського бюро, як і всі радян-

ські люди, стали на трудову передз'їздівську вахту. У ці дні вони працюють над розробкою проектно-документації з питань механізації виробництва та організації виробничих процесів. Надалі разом із запоріжцями намічаємо створити газоосвітлювальний трансформатор на витоку магнітного провід для люмінесцентних ламп, розробити нові моделі одягу, переглянути і перевидати ряд технічних умов і республіканських стандартів.

Особливу увагу приділимо техніко-економічним дослідженням та розробці рекомендацій по підвищенню рівня механізації та використанню виробничих потужностей на Івано-Франківському, Чернігівському та інших УВП нашого Товариства.

До дня відкриття XXIV з'їзду КПРС завершити кварталний план. Під таким девізом трудяться сьогодні інженери і техніки нашого колективу.

В. ЄЛЕВИЧ,
головний інженер Проектно-конструкторського бюро УТОГ.

Тамара ПИТОМЕЦЬ, швея Херсонського УВП. Вона залюбки і вчасно виконує завжди будь-яке завдання, охоче допомагає товаришам по праці і ділом, і порадою. Тамара має багатий виробничий досвід. Не приховує його, передає іншим. З честю носить високе звання ударниці комуністичної праці, трудиться в рахунок наступного року нинішньої п'ятирічки.

Подруги Марина БОЙКО, Галина СЕМЕНОВА та Ада ДЕМ'ЯНЕНКО працюють на Херсонському УВП і вчаться у вечірній школі робітничої молоді. Часто разом виконують домашні завдання, проводять своє дозвілля. Їх справжня дружба допомагає долати всілякі труднощі. Тому й не дивно, що працюють і вчаться вони відмінно.

На фото: (зверху) Тамара ПИТОМЕЦЬ (внизу) М. БОЙКО, Г. СЕМЕНОВА, та А. ДЕМ'ЯНЕНКО радяться, як краще виконати домашнє завдання.

3 ТРУДОВИМ ПІДНЕСЕННЯМ

У колективі робітників Запорізького моторобудівного заводу чимало трудиться членів УТОГ. Ставши на трудову вахту, вони готують гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України.

З великим піднесенням працюють в ці дні «три богатирі» — так любовно називають у колективі Івана Софронова — модельника, слюсарів — Івана Шепеленка та Володимира Запорожченка, які виробничі завдання виконують на 120—140 процентів.

Всіх трьох їх нагороджено медалями «За доблесну працю».

СЛІДАМИ ВИСТУПІВ «НАШОГО ЖИТТЯ»

«...А МЕХАНІЗМИ ПРОСТОЮЮТЬ»

Під таким заголовком в газеті «Наше життя» [№ 51, 19 грудня 1970 р.] був надрукований матеріал про те, що на Одеському УВП-1, яке виготовляє меблі, придбане нове устаткування не використовується. Роботи ведуться здебільшого вручну, продуктивність праці низька та і якість продукції від цього не виграє.

Як повідомили редакцію, директор Одеського УВП-1 О. Осадчий, секретар партійної організації Е. Лозовська та голова місцевого комітету А. Кримова, — стаття була обговорена на виробничо-технічній нараді. Факти, наведені в статті, повністю підтвердились. Прийняті термінові заходи по їх ліквідації. Зокрема, встановлено тришпіндельний верстат безпосередньо біля фанерувальної вайми, який тепер працює з повним навантаженням. Власними силами на підприємстві виготовили і ввели в дію пневматичну вайму для фанерування кромки. Придбано і введено в експлуатацію другий шліфувальний верстат ШЛПС-3М.

Ці заходи, як вказується у листі, ліквідували вузьке місце у технологічному процесі, і що дуже важливо — дали змогу ліквідувати роботу в третю зміну.

Одночасно були проведені заходи по поліпшенню культури виробництва, підвищенню продуктивності праці, а саме: верстати сконцентровані в групі відповідно до вимог технологічного процесу. Стрічково-різальний верстат, який призначений для розкрою ножевої фанери, встановлений безпосередньо біля фугувального верстака. Єдину ланку утворюють тепер фрезерний, довбальний і свердловальний верстати.

На підприємстві проведена часткова модернізація, придбаний і введений в дію універсальний фрезерний верстат типу 675 по металу.

Всі ці заходи, як вказується у листі до редакції, дали змогу колективу мебелників успішно завершити річні виробничі завдання по всіх показниках.

ШАНА ТРУДІВНИКОВІ

Працювати так, як Микола Іванович Сандула. Ці слова часто можна почути на зборах, виробничих нарадах тваринників у колгоспі імені Карла Маркса села Гвардійського Хмельницького району. За що йому така шана і повага від трудівників села?

14 років працює Микола Іванович у рідному колгоспі. За сумлінну працю Сандула нагороджений ювілейною медаллю «За трудову відзнаку». На ознаменування 100-річчя з дня народження В. І. Леніна. Йому присвоєно звання ударника комуністичної праці.

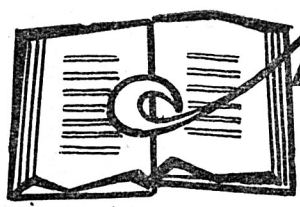
Микола Іванович Сандула працює їздовим на фермі № 1. До роботи ставиться чесно і добросові-

сно. Своєю порадою та особистим прикладом допомагає дояркам у роботі.

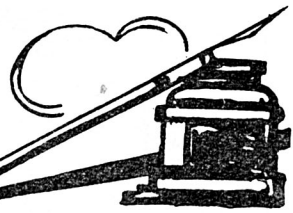
У ці дні трудівник утримує першість серед їздових колгоспу у соціалістичному змаганні на честь XXIV з'їзду КПРС та XXIV з'їзду КП України.

Я. КЛЕЙМАН,
Хмельницька обл.

НАШЕ ЖИТТЯ 3

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

НА ВЕРШИНІ

Підо мною хмари ворухать
Соснам шапки кудлаті.
Вітер свище й мене із кручі
Зстовхує заповзято.

Я не піддамся, вітре,
В прірву скидай каміння.
Ще вище спішу я вийти
До сонця понад вершини!

Сунеться виступ з-під ніг
зрадливо,

Схоплена ломиться віта.
Як люблю я вершин тих пориви,
Де не доводилось ще ступити!

По зазубнях, скелю, крутизні
Добивсь на вершину стрімчасту,
Де коренем пінія тисне
Кремін'я і рве на частки.

Хоч кров із затиснених уст,
Хоч потом чоло зрослося,
Вітре, однак не скорюся
Всій шаленній твоїй силі.

Наснага звучить, мов акорди,
Вища радість в мелодії ліне:
Приходить людина й гордо
Стає на гірській вершині.

Хай по милій рідній країні,
Дужчаючи, як гірський повів,
В тонах смілих могутніх поплине
Здоров'я.

А потім —
Кремінці теплі круг мене.

Спокоюнок
На межі між землею й синню,
І в сонця гарячі рамена
Обнятий, смілий і сильний.

Гори Яйла.
4.VI.1935.

ВЕСНА

Товариші!
Будем сміятись!
Хай сонцем сяють обличчя!
Будуть пісні,
як весняний вітер,
мчатись, веселіше!

А очей-квітків не злічиш,
Снігами й дощами
циклон авігавсь,
Та серце не скуєш холодом!
Погода —
супроти нас,
Та зате з нами —
молодість!

Дзвенить
каскадами струменів сміх,
Весна з грудей наших дине...
Хто це хмуриться посмів?
Весняніш дивись,
веселіше!

Товариші!
Будем сміятись!

Хай сяє
очей проміння!
Красно весні на світі
збуватись,
Коди весна є в людині
Квітень, 1933 р.

ВАШ ВИХІДНИЙ

ЗИМОВИЙ ДЕНЬ

Два вихідні — субота і неділя.
Зима, нарешті, щедро сипнула
снігом, вдарила морозцем. Що
може бути приємнішого в такий
час, коли вийдеш на прогулянку з
лижами за місто, на Десну, чи в
Яловщину або Подусівку? Куди не
кинеться, є чудові місця відпочинку.
Хто хоч один раз там побував, то
го вже не потрібно агітувати.

Кілька кварталів від центру міста,
і вже Десна, і перед вами сліпучо-білий простір. З раннього
ранку бовваніють на річці фігури

рибалок. Потім і групами з'являються.
Одні у затишку влаштовуються біля суден, інші — стоять на
зимівлі, а деякі прямо на середині
річки біля продовбаних дучок.
Кому де більше поталанить. Правда,
клює щось слабо. Але ніхто не
рушає з місця. Та рибалка не
тільки уловом красна, але й приємно
посидіти на свіжому повітрі
із вудкою, бо зима дарує здоров'я.

Чернівці.

М. БАКУН.

«Спішу я вийти до сонця»

Під псевдонімом А. Пораєвич публікував свої вірші польський радянський поет Вітольд Антонович Свіщевський (1911—1942). Він народився, жив і працював у Києві, де й загинув у дні фашистської окупації, не змігши евакуюватися через хворість.

В. А. Свіщевський був глухий, працював у Центральному правлінні Українського товариства глухих, а потім у редакції польської газети «Глос радзескі», що видавалась у Києві.

Його збірки віршів «Потиск долоні» (Мінськ, 1935 р.) та «Нашу молодість підносимо в блакить» (Київ-Харків, 1935) свідчать про самобутній поетичний хист. Сердечна теплота, життєрадісне сприйняття світу, уміння помічати справжню красу і глибокий зміст у явищах і предметах звичайного, повсякденного людського буття, закоханість в працю, в Радянську землю, в багатомовну сім'ю її трудящих — усе це притаманне поезії Пораєвича.

Немало віршів присвятив він темі інтернаціонального єднання трудящих. На сторінках його книг зустрічаємо картини і настрої, викликані революційною боротьбою в Європі і Азії. Події класової боротьби в Парижі і Римі, Ессені і Йокогамі, Будапешті й Шанхаї хвилювали поета.

Він оспівував Радянську Україну, її народ, її столицю. А українська народна пісня про Бондарівну надихнула його написати поему «Бондарівна», «народну думу», дія якої перенесена в часи громадянської війни.

Пораєвич — один з перших перекладачів української радянської поезії польською мовою. Він перекладав вірші Миколи Бажана, Леоніда Первомайського, Тереня Масенка. У 1935 році в його перекладі видано збірку вибраних поезій Сави Голованівського.

Творчий шлях Вітольда Свіщевського-Пораєвича тільки починався. «Спішу я вийти до сонця» — сказав поет в одному з віршів. Так образно він визначив свою мету, прагнучи до високішої ідейності й майстерності, щоб служити своїм талантом народові. І коли він ясною дорогою спішив уперед, фашизм обірвав йому життя.

Нині поетові сповнилося 60 років. Публікуємо переклади кількох його віршів із збірок «Потиск долоні» та «Нашу молодість підносимо в блакить».

ДАЛЕКІ ВОГНІ

Часом в ніч блакитну я виходжу

в поле.
Місяць світить дороги вабно.
Тоді втополитися в тополі,
Тоді із землею зземлитись прагну.
З чорної далі ближчають вогники

часті,
В тиші їх низка рівно гуркоче.
Працюють люди,
Поїзди мчать
В тиші блакитні безжурні ночі.

В ніч тиху, блакитну, безкраю
Все мене кличе боротись і жити.
Хто в артілім житі коней
випасає!

Хто захищає те жито!

Нема, нема на землі спокою,
Нема безжурної тиші ніколи!
Всюди рух,
Всюди труд.
Скрізь рубіж бою,
Чи то місто,
Чи село,
Чи поле.

І тепер від оман у світі
Мені, як засоби лікувальні:
І ніч безжурна, тиха, блакитна,
І вогні її дальні, дальні...

Комуна «Серп»,
серпень 1932 р.

НІ, НЕ ДИВУЮСЬ...

Ні, не дивуюсь, що космос
Розум людський притягає,
Серце ж зворушують сосни,
Що небеса підпирають.

Ні, не дивуюсь, що очі
Ваблять далекі планети,
Вуха ж дослухати хоче
Всі солов'їні сонети.

Ні, не дивуюсь, що руки
Зорі збирати готові,
Ноги ж несуть нас на луки,
В любі зелені діброви...

Вірю, що розуму сила
Всесвіт пізна, як пустиню,
Тільки би Землю цінити
Як найдорожчу святиню!
Галина ШВЕЦЬ.

ПАМ'ЯТІ ДРУГА

Незабутній Микола, дитячий

наш друг! —
Пам'ятаю так ясно, мов нині,
Босоногі, вигоним корів ми на луг,
І, умотившись на свіжому сіні,
Зачаровані слухаєм казку твою,
Задивившись у очі блакитні,
Безтурботні й чисті, як небо

весною.
(А корови тимчасом у житі!)
Хвилювала та казка дитячі уми:
Пробирало від жаху морозом,
Як виводив людей із похмурої тьми
Чоловік, що великий мав розум.
Полюбили Миколу за те малюки,
Що дорослий, а з нами, як рівний,
За м'ячем, поганялись, він міг

залюбки,
І казки нам розказував дивні.
Хто міг знати, що товариша

нашого жде:
Готувався тоді він в студенти,
Довелося ж віддати життя молоде,
Як герою з тієї легенди.

Не зустрітись вже нам, — він поліг

у борні,
Та вогонь його серця палає:
Це цвітіння весни й новорічні

вогні,
І пісні, що лунають над краєм.
В. МИКОЛАЄВСЬКИЙ.

КОХАНІЙ

Виходим із зміни пічної,
Ти дзвінко смієшся, кохана.
Ах, молоді ми обоє,
І сонце сходить весняно!
Ми раді небові й диму,
Втішно, що сніг став сивим.
Мила! Руками своїми
Творим життя щасливе!
Лід каблучком ламати
І в сонці йти з тобою.
А як загризуть гармати —
Ми разом підем до бою.
Товаришко й ніжна дружино,
Летим до себе по сходах.
Ще всміхнена снить дитина,
І стримуємо ми подих.
Сонце входить шибками,
Сни просянує в цю пору...
Люба! Молодість з нами!
Люба! В борні ми поруч!

І ТИ

Йти в алею тиху,
В тінь тополину й вербову,
Щоб легеньким вволю дихать
Вітром вологим Дніпровим.
Добре. Тихо. Рано.
Йти, мов росина, свіжим.
В ранки такі, кохана,
Стрітись виходь скоріше.
Йти крізь крилатий вітер,
Дух тополиний вдихати.
Нашу любов і літо,
Нашу силу й наш труд співати.
От і фабрика вже забіліла —
Незчулись, як сплинув час нам.
Свіже, як ранок, тіло
Свіжий як ранок настрій.
З польської переклав
Петро ОМЕЛЬЧЕНКО.

Заквітла конюшина,
і привітали бджоли
червоним вишване
зелене поле.

Тут хвилі, ще не кидаються,
не плінуть і не плещуть.
А цвіт на них, мов китиці
до шапочок малечі.

Трав лагідні биліни,
як серцем придивитись,
і дружній рід бджолиний
в злотистій працюватості,

подин голубуватий
і фіолет медунок —
все може промовляти
про людяне, про юне.

А в того й людська мова,
але ж глухота в грудях,
і чути в кожному слові
німе безлюддя.

Земля без синіх далей —
не степ, не ліс, не луки,
а яма чи провалля,
де скніє глина глухо.

Душа без закохання
в красу землі своєї
не знає ще звучання,
не стала ще душею.

Петро ОСТАПЕНКО.

Малюнки до цієї сторінки виконані художником І. П. Бутком.

Редактор О. БОРИМЧУК

НАША АДРЕСА: м. Київ-5, вул. Червоноармійська, 74,
тел. 67-38-43.

«Наша жизнь» — орган Центрального правління Українського
общества глухих.

Київ, друк. УВП-3, зам. 105—5180, 71 р.